

ни М.П. Фенглер. У 1979 р. наш виш отримав статус Рівненського державного інституту культури і секція народного хору отримала назву кафедри народного хорового співу.

Студентські роки – найкращі, найцікавіші. Це роки становлення молоді людини, пізнання себе, як особистості. Так склалось, що наш курс вважали одним з кращих, прогресивних на той час. Вже під час Різдвяних свят у 1978 році, хлопці з нашої групи організували «Вертепне дійство» у Львові, на той час нечувана подія, що могла позбавити отримання диплому про вищу освіту. Часто, збираючись у гуртожитку, співали українських пісень, знали багато партіотичних. Вміли гарно організувати відпочинок, проте й у навчанні не відставали. Між студентами була здорова творча конкуренція. У корпусі, що по вулиці С. Бандери 12, аудиторій було обмаль, тож нашу групу перевели в корпус по вулиці А. Толстого, 3. Жаль, що дотепер не збереглася традиція займатися з 6-ої години ранку, та й після занять. Перед атестацією навіть утворювалась черга, хто за ким буде займатися. Хочу зазначити, що всі, без винятку, студенти нашої групи мали музичну освіту. Уже згодом на народне відділення почали набирати обдаровану молодь без музичної освіти. З 16 чоловік відділення народного хору випуску 1980 року двоє продовжили навчання у Львівській національній музичній академії ім. М.В. Лисенка. Володимир Ємець став солістом Львівського національного оперного театру імені С. Крушельницької, Богдан Сташків отримав звання Народного артиста України, Наталія Габел успішно працює з хоровим колективом Будинку просвіти м. Мукачево Закарпатської обл. Разом із Павлом Дукою, заслуженим артистом України, на жаль вже покійним, працювали у рідному виші. Кожен із нас, хто не зрадив своєму покликанню, пройшов стежиною незвіданого, цікавого і неповторного творчого життя.

Людмила ГАПОН, старша викладачка кафедри музичного фольклору ІМ РДГУ, відмінниця освіти України

ПРО НЕЗАБУТНЄ

Минуло немало літ з тих пір, коли я вперше переступила поріг Рівненського інституту культури, а таке відчуття – ніби це було вчора. Ще навчаючись у школі запитувала себе: «Ким бути?». Своє майбутнє хотіла пов'язати з легкою промисловістю та дизайном. Дуже мріяла створювати гарний одяг. Я постійно щось шила, вишивала. Але ще дуже любила співати. І от після закінчення школи приїхала з мамою до Рівного здавати документи в інститут культури, тому що дуже вже хотілось на-

вчитись співати. Вступити до інституту, про який мріяла, в перший раз мені не вдалося, то ж після школи спершу було навчання в Дубенському культурно-освітньому училищі, яке пригадую з особливою теплотою. Після закінчення училища все ж таки поступила в омріяний навчальний заклад. І завирувало студентське життя. Інститут, гуртожиток та стежка між ними. Скільки цікавого і не дуже трапилось за всі чотири роки в цьому просторі. Не раз доводилось чути фразу, що студентські роки найкращі. Але тоді, сидючи за конспектами, рефератами або здаючи черговий важкий екзамен, статус студентки видавався не таким вже й прекрасним. І тільки через деякий час прийшло розуміння, що студентське життя найяскравіший і незабутній час. Було багато труднощів, але в пам'яті залишається тільки хороше.

Кажуть можна підвести коня до водопою, та не можна змусити його пити. І яке то щастя, коли викладачі надихали нас, розкривали наші творчі можливості, та стимулювали до нових звершень, навчаючи цінувати кожну мить. Виховували особистостей, прикладали зусилля, щоб зробити навчання доступним, цікавим і потрібним. Кожен викладач мав свою манеру викладання. Кимось захоплювалися і слухали із захопленням, когось трішечки боялися, але всіх їх об'єднувало одне – бажання нас навчити. З великою повагою і любов'ю згадую усіх своїх викладачів: Дерев'янка Богдана Петровича, Павлюка Василя Михайловича, Васечка Феодосія Феодосійовича, Фенглера Миколу Павловича, Собоця Василя Володимировича, Логвин В'ячеславу Олександрівну і багатьох інших чудових педагогів. Їх поради та настанови і донині допомагають мені в різних життєвих ситуаціях. Не раз чула думку, що в пору мого навчання у вузі, а це були 80-і роки, був найсильніший викладацький склад. Завідувачем кафедри народно-хорового співу на той час був Б. П. Дерев'янка (1981-1988рр.), заслужений артист України, нині професор Львівської музичної академії. Він і викладав у нас групові заняття з народного хору, індивідуальні по диригуванню. У спілкуванні зі студентами подобався перш за все своєю простотою. Завжди можна було спокійно до нього підійти, поговорити. Простий, але водночас – розумний, височінь і ще скромний. Недаремно кажуть, все велике-просте. Фенглер Микола Павлович, заслужений працівник культури України, – розумний чоловік, але ми трохи його побоювались, особливо коли був розгніваний. А даремно, бо за суворою зовнішністю ховалася доброта, людяність, веселість. Павлюк Василь Михайлович – фанат своєї справи. Саме з його предмету отримала завдання записати весільні пісні з мого рідного села. Це і дало поштовх для подальшої моєї фольклористичної діяльності. Чи ж думалось мені в ті роки, що пройде час і в пам'ять про

подвижницьку працю Василя Михайловича в місті, з метою відзначення кращих митців в галузі народного мистецтва, будуть присуджувати мистецьку премію його імені. У 2016 році, автор цих рядків мала честь її отримати. Васечко Феодосій Феодосійович – високопрофесійний, ґрунтований викладач і ще й до того ж наш куратор. Завжди намагався зробити нашу групу дружною. Було організовано чимало цікавих виховних заходів, де ми з користю проводили вільний від занять час. Це і концерти, вечорниці, екскурсійні поїздки до Прибалтики, Білорусії, Росії. Колектив групи ґартувався, отримуючи трудові навички і на відбудові драмтеатру, і на суботниках, і в полі, та на чергуваннях сандружин. Хочу подякувати всім викладачам 80-х років (хто живий і кого вже немає), які подарували не лише знання та практичні навички, але й відкрили в нас сакральну любов до своєї професії. Всього вам доброго!

Мені надзвичайно пощастило з групою з якою я навчалась: всі були такі різні, але разом з тим нас щось об'єднувало. Ми були молоді, завзяті, нам було все цікаво і ми хотіли вчитися. Хоча з жалем згадуються ті часи, коли інколи через брак часу і банальні лінощі, ми багато чого пропускали. Але ж то був час молодості, коли не дуже підсумовувалось зроблене, адже в думках, що все життя ще попереду. Таки правда, студентське життя дуже різноманітне. Воно не обмежувалось навчальними аудиторіями, і після занять ми мали можливість творчого росту, веселого відпочинку. І звичайно, незабутнє життя в гуртожитку на вулиці Котляревського, 16. Як цікаво і весело ми відзначали у кожного із нас дні народження. Розмовляли, жартували співали – рай та й годі! Старі фотографії назавжди зберегли наші усміхнені та щасливі обличчя. А коли бувало, що немає якихось продуктів на вечерю!? Не знайшли на 3 поверсі, пішли на 4-й. А як дружно готувались до екзаменів. Одне одному щось розказували, показували, розподіляли хто і скільки має написати шпаргалок. Бо ж всі прагнули здати успішно іспити і отримати стипендію. Мої друзі, мої однокурсники... Ми пройшли з вами нелегкий шлях! Ми сварилися й мирилися, ми разом виступали на концертах, співали пісні на великих і малих сценах, на весіллях, днях народженнях та під час цікавих поїздок. Пригадується поїздка до Києва (1982) на звітний концерт творчих колективів Рівненщини у Національному палаці мистецтв «Україна». Наш студентський хор, під керівництвом Б. П. Дерев'янка, так злагоджено звучав у цьому концерті, що коли аналізували виступити колективів, сам Анатолій Авдієвський, керівник ушлявленого хору імені Г. Верьовки, сказав про наш виступ найкращі слова похвали. Але скільки перед цим було репетицій. Здавалось, що уже все звучить добре, але знову і знову відточувались окремі фрази у піснях, співо-

че дихання, фразування та емоційно-виразові нюанси. Це були уроки терпеливості, майстерності. Інколи так хочеться повернути той час і хоча б на один день знову зануритися в студентську рутину. І хоч життя розкидало нас по різних куточках землі ми пам'ятаємо один одного і час від часу влаштовуємо зустрічі у рідному вузі. З теплою згадую наших дівчат: Лілію Максимчук, Тамару Красько, Марію та Галину Звірковських, Галину Пелехату, Надію Радчук, Людмилу Грохольську, Ольгу Ласківську, Світлану Опалько, хлопців: Миколу Угріна, Петра Нагуляка, Олександра Невідомського, Павла Наумчука, і всіх, всіх.

Ніщо не зітре з пам'яті момент подання документів і момент отримання диплома. І от після закінчення інституту, я озброєна багажем знань та неймовірною кількістю приємних спогадів про студентське життя, з легкої руки Богдана Петровича Дерев'янка та Анатолія Івановича Литвинчука (ректор РДІК 1983-1999рр.), залишаюсь працювати на рідній кафедрі. І я радію, що сталося саме так, адже за державним направленням мала поїхати працювати в Керч, в розпорядження профспілок. Університет давно став для мене рідним! Вдячна університету (до 1999р. РДІК) за ті унікальні можливості, які він мені дав. Я не тільки отримала безцінний багаж знань, який став основою моєї професійної діяльності, а й максимально реалізувала себе, як особистість! Відрадно, що багато моїх випускників пов'язали своє життя з народним мистецтвом. Самі навчаються і навчають своїх вихованців, займаючи призові місця на обласних, всеукраїнських та міжнародних фестивалях та конкурсах.

Роки навчання і робота звела і здружила мене з Сінельниковим Іваном Григоровичем, нині професором Київського Національного університету культури і мистецтв, заслуженим працівником культури України і ще й того ж моїм земляком. Ще під час навчання співали у фольклорному тріо (Сінельников Іван, Заєць Стефанія, Цапун Раїса), яке у правильне русло скеровував В. М. Павлюк. Згодом були організовані студентські фольклорні експедиції у села Рівненського та Житомирського Полісся. Зібрані матеріали спонукали до створення фольклорного гурту «Джерело». Перший виступ колективу відбувся у грудні 1986 у формі звітного концерту за результатами колективної літньої фольклорної експедиції у села Сарненського р-ну. З того часу і розпочалась творча діяльність гурту. Вчилися берегти та цінувати «своє». Тут і пригодились мої таланти до шиття та вишивання. Щоб забезпечити учасників колективу одягом, прийшлося пошити не одну спідницю чи фартух. І для своїх потреб, сольних виступів, святкових подій, моделювала і створювала вбрання на основі традиційних народних зразків одягу. А скільки прослуховували та обговорювали записане у фольклорних екс-

педиціях. Відбирали те, що мало найбільшу цінність та припадало до душі. Створювались нові концертні програми, бо ж відбувалось чимало концертів по місту та мандрівних. І донині ці пісні співаються і є «золотим фондом» колективу. З 1991 року І. Г. Сінельников працює у КНУКІМ, керує студентським фольклорним гуртом «Кралиця». Стежини нашого життя і донині тісно переплітаються частими творчими зустрічами. Скільки теплих спогадів! Яка чудова мандрівка в мою прекрасну юність!

З нагоди ювілею кафедри хочу побажати усім студентам, випускникам та співробітникам творчих успіхів, професійного зростання, вдячних студентів, а найголовніше – ніколи не здаватися і завжди рухатися тільки вперед!

Раїса ЦАПУН, випускниця РДІК 1985 року,
доцентка кафедри музичного фольклору ІМ РДГУ

ДОБРЕ ЗЕРНЯ – НА БЛАГОДАТНИЙ ҐРУНТ

Незабутні 1990-ті з кафедрою
фольклору та народного співу

Коли в далекому 1993 році я прийшла працювати у Рівненський державний інститут культури, несподівано разом з викладацькою роботою запропонували мені посаду завідувачки лабораторією Поліссязнавства. Лабораторія була загальноінститутською, проте оскільки Поліссязнавство опиралося головним чином на фольклор та народну культуру в широкому розумінні цього слова, то базовою кафедрою, з якою мені передусім необхідно було завести професійні контакти, була кафедра фольклору й народного співу на факультеті музичного мистецтва. Ті ж самі студенти, які навчалися на цій кафедрі народному співу, були й моїми студентами, оскільки як викладач, я читала такі дисципліни як етнографія і фольклор, а пізніше ще й історію фольклористики, діалектологію та народний одяг. В лабораторії Поліссезнавства зберігався унікальний фольклорний матеріал, зібраний в експедиціях, яким послуговувалися, як студенти, так і викладачі.

Ніколи не забути мою першу появу на засіданні кафедри фольклору й народного співу, де представивши мене, як нову завідувачку лабораторії Поліссезнавства (до мене там працювала Алла Сівець), завідувачка кафедри В'ячеслава Логвин запитала про мою освіту й дізнавшись, що я філолог-україніст, сказала: «Навіть не знаю, що робити тут філологу... Нам тут співаки та музиканти потрібні...». Не знайшлася я тоді, що на це відповісти, мовчки проковтнула приховану в тій фразі іронічну